

Comença la confrontació

HI HA, DESPRÉS DEL 27S,
DUES LEGITIMITATS ENFRONTADES,
LA DEL SOBIRANISME I LA DE L'ESTAT,
TOTES DUES AMB FORÇA
I DETERMINACIÓ PER SEGUIR EL
PROPI CAMÍ. QUINA GUANYARÀ?

Davant la victòria, contundent però insuficient, de l'independentisme les elits de l'Estat descarten una alternativa negociada. El més racional fóra pactar un nou acord, però la negativa es referma. Com diuen les veus més sensates, tot i que minoritàries, la simple aplicació de la llei no és la resposta adequada a quasi dos milions de ciutadans clarament independentistes i quasi mig més que reclama un referèndum d'autodeterminació. No és la resposta convenient, però és la més coherent amb la idiosincràsia i la tradició política espanyola. També és la que interessa al PP de Mariano Rajoy, que basarà la seva estratègia electoral en dos punts forts. Per una banda, la recuperació econòmica, que els altres posen en greu perill, en especial l'esquerra alternativa que titllen d'antisistema, i els seus amics i socis socialistes. Per l'altra, la mà dura amb els independentistes catalans, de la qual esperen treure un rèdit en vots fins i tot més considerable que de la recuperació. És probable que el PP aconsegueixi l'objectiu de guanyar i governar en una còmoda coalició amb la seva marca blanca, C's.

En bona part gràcies al tancament de Madrid, l'independentisme ha guanyat amb claredat el primer assalt (en vindran més), però no per KO sinó per punts. Li han faltat 160.000 mil vots per poder exhibir el famós mandat democràtic, imprescindible per aprovar una DUI. Amb Mas o sense Mas al capdavant –més val que amb l'experiència i l'habilitat de Mas– la majoria independentista del Parlament no té més remei que prosseguir l'estratègia de la confrontació i anar endavant amb el procés, però vigilant de no traspasar la ratlla de la declaració efectiva de la independència.

XAVIER
BRU DE SALA

A banda i banda, els contendents exhibeixen dues fonts de legitimitat que són suficients per prosseguir les confrontacions però resulten incompletes per assolir els objectius respectius. La Constitució, esgrimida pels populars i els partidaris de l'*statu quo* que dominen Madrid, es convertirà en tòtem inamovible. Les múltiples crisis, la institucional, que afecta els principals organismes de l'Estat, i la social, seguiran laminant l'eficàcia i la competitivitat d'Espanya en un món cada cop més exigent. Per la seva banda, la majoria independentista al Parlament, insistim-hi, no disposa del del 50% dels vots.

Com prosseguirà el combat, per fortuna i gràcies a Europa democràtic? L'endemà de les generals del desembre, sabrem més coses i potser caldrà rectificar, però més val comptar amb reserves suplementàries de vots a banda i banda. L'independentisme alçarà la

bandera de la cohesió social, i amb ella, declararà una OPA al SÍ-NO, molt majoritàriament d'esquerres. El PP declararà una OPA als reformistes sota el lema de Cierra España. El perill de ruptura polaritza Espanya a favor de la fortalesa intransigent en comptes de flexibilitzar. Cal comptar que, també a banda i banda, els opats, partidaris de difuses terceres vies, diàlegs en abstracte, i desproveïts de cap mena de projecte concret, i molt menys compartit, no tenen força per imposar-se. Per si fos poc, al nou Parlament de Catalunya s'han quedat sense interlocutors: Unió ha desaparegut. Sí que es Pot està tocat i es refugia en l'eix social perquè no sap posicionar-se en el nacional. I ja veurem com s'acaba dividint si el nou Govern posa un accent de magnitud similar a la independència en aquest mateix eix.

Conclusions. Una, les forces del canvi real dominen el panorama polític a Catalunya, però és difícil que les d'un simple maquillatge constitucional arribin a governar Espanya en un futur proper. I dues, les estratègies de la confrontació es retroalimenten. Per molt que es reclamin els ponts, les dues ribes s'allunyen.

Per acabar, una previsió. Qui guanyarà els propers assalts en el ring electoral? Amb Catalunya o sense, Espanya necessita mirar-se al mirall, reconèixe's les deficiències, perfectament diagnosticades, i emprendre reformes en profunditat. Però té el gran capital, com sempre, a la contra, i el gran capital la domina, com sempre, en detriment del mitjà i del petit. Si prossegueix pel camí de les contrareformes de la dreta, a Catalunya s'acabarà de completar, més d'hora que tard, la majoria encara avui insuficient.

Escriptor